

Chương 25

Tiêu Chuẩn Bạn Gái Của Lý Trác Vân: "Cao 170 CM, Tóc Ngắn, Cúp B."

Sau bữa tiệc chính thức, Lý Trác Vân còn muốn tụ tập với đám bạn của mình thêm lần nữa.

Vì thế hôm sau Lý Nghiễm Thời đã cho tất cả người giúp việc nghỉ một ngày, để dành riêng không gian cho tụi trẻ hoạt động.

Hạ Vũ Nhu cũng rất tự giác kéo Lệnh Mạn đi dạo phố để không quấy rầy đến mọi người.

Buổi trưa, nhóm Sử Á Tùng và Lư Bội San đến biệt thự.

Đây là lần đầu tiên bọn họ đến chơi nhà Lý Trác Vân, mặc dù đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nhìn thấy nội thất sang trọng rộng rãi thì vẫn không kìm được mà trầm trồ khen ngợi.

Bàn ăn thật dài theo kiểu tây bày đầy thức ăn phong phú ngon lành, toàn bộ đều do đầu bếp của nhà hàng năm sao chế biến.

Đủ để một đám tham ăn này có thể ăn thoải thích.

Đột nhiên có người hỏi: "Lý Trác Vân, chị Mạn không có nhà sao?"

Bấy giờ Sử Á Tùng cũng mới để ý tới điều này, vừa nhai thức ăn vừa phụ họa: "Đúng, chị Mạn của tôi đâu?"

Bọn họ đã biết mối quan hệ của Lệnh Mạn và Lý Trác Vân, hiện tại gọi "chị Mạn" càng thêm thuận miệng hơn.

Lý Trác Vân nói: "Đi dạo phố rồi, tôi mới về."

Sử Á Tùng bóp tay than thở: "Muốn gặp chị Mạn quá, lâu lắm rồi không thấy chị ấy."

Lư Bội San trêu chọc: "Bạn gái cậu còn đang ngồi bên cạnh đó, vậy mà lại dám nhớ đến người khác sao?"

Sử Á Tùng bị nói thì có chút ngượng ngùng, hắc hắc cười khan.

Một năm qua không ít người trong bọn họ đã bắt đầu nói đến chuyện yêu đương, lần tụ tập này đều mang theo người yêu đến, Sử Á Tùng chính là một trong số đó.

Mang bạn gái tới thì cũng không sao cả, nhưng trước mặt tất cả mọi người mà lại ân ân ái ái đút đồ ăn cho nhau thì có phải là hơi quá đáng hay không?

Lý Trác Vân nói: "Có chừng mực một chút đi."

Sử Á Tùng le lưỡi làm mặt quỷ với anh: "Xì, có bản lĩnh thì cậu cũng đi tìm người mà yêu."

Lý Trác Vân không để ý tới hắn.

Sử Á Tùng lại càng hăng hái hơn: "Đúng rồi, mau mau tìm một người đi, nếu không sau này khi chúng ta ra ngoài chơi lại thừa ra mỗi một mình cậu cô đơn."

Lý Trác Vân khinh thường "Hừ" một tiếng.

Sử Á Tùng nói: "Nữ sinh khoa thiên văn của các cậu toàn là một sách, rảnh rỗi thì đến học viện nghệ thuật của tôi, tôi sẽ giới thiệu cho cậu mấy đại mỹ nhân!"

Lý Trác Vân cự tuyệt: "Không cần."

Mọi người cảm thấy rất tò mò về vấn đề này: "Lý Trác Vân thích kiểu nữ sinh như thế nào nhỉ?"

Sử Á Tùng nói: "Đúng, từ trước đến giờ chưa từng thấy cậu ta khen ai xinh đẹp, cũng không thấy hâm mộ nữ diễn viên nào, không phải tên tiêu tử này là đồng tính ngầm đấy chứ."

Hắn vỗ vỗ đùi Lý Trác Vân: "Nói mau, thích kiểu nào?"

Lý Trác Vân có chút không kiên nhẫn: "Gọi mấy người đến đây để ăn cơm, hỏi sang chuyện này để làm cái gì?!"

"Ai da, cũng không phải sẽ ngay lập tức giới thiệu bạn gái cho cậu, chỉ hỏi hình mẫu lý tưởng của cậu thôi mà, không được sao?"

"Đúng vậy, chỉ thảo luận một chút thôi mà!"

Bao nhiêu con mắt đều đổ dồn vào anh, đã leo lên lưng cọt thì khó mà xuống nổi.

Tất cả đều đang đợi Lý Trác Vân trả lời.

Lư Bội San khấn trương đến mức ngời thẳng lưng, nghiêm trang giống như đang đi tranh cử chức lớp trưởng.

Lý Trác Vân ngẫm nghĩ nửa ngày, nói ra ba tiêu chuẩn.

"Cao 170 cm, tóc ngắn, cúp B."

Không phải chứ?

Mọi người nhao nhao bắt mẫn, thông tin mơ hồ như vậy, khó mà có thể biết được chính xác là ai!

Lư Bội San lẳng lặng không dấu vết đưa tay sờ mái tóc mới được uốn xoắn của mình, có chút gượng gạo.

Vẫn có người cố gắng muốn gặng hỏi thêm, nhưng Lý Trác Vân nhất định không trả lời nữa.

Lâu lắm rồi không dạo phố, Lệnh Mạn và Hạ Vũ Nhu tự cho phép mình xả láng một phen, mang theo túi lớn túi nhỏ trở về.

Lúc đi ngang qua một hiệu làm tóc, Lệnh Mạn kéo Hạ Vũ Nhu, nói: "Con muốn cắt tóc ngắn."

Hạ Vũ Nhu không đồng ý: "Tóc con đang đẹp như vậy, cắt ngắn thì tiếc lắm đó!"

Lệnh Mạn lại nói: "Dài quá rất vương vãi, chăm sóc rất mệt."

Hạ Vũ Nhu đành phải tuân theo cô.

Khi ngồi xuống ghế, thợ cắt tóc cầm cây kéo hỏi cô: "Muốn cắt ngắn đến đâu?"

Lệnh Mạn nghĩ một chút, đưa tay đến ngang cổ: "Đến cổ đi."

"Được."

Hai mẹ con quay lại biệt thự trước giờ cơm tối, đúng lúc Lý Trác Vân vừa tiễn các bạn mình về.

Ba người gặp nhau trước cổng.

"Lý Trác Vân!" Lệnh Mạn nhìn thấy anh thì cất tiếng gọi.

Lý Trác Vân nghe thấy bèn quay đầu lại.

"..." Ánh mắt anh hơi sững sờ.

Lệnh Mạn trong trẻo tươi mát nổi bật với mái tóc ngắn, Lý Trác Vân đứng ngây như phỗng, cô họng tắc nghẹn.

Thấy Lý Trác Vân không nói lời nào mà cứ nhìn mình chằm chằm, ánh mắt càng ngày càng lạ lùng, Lệnh Mạn khó hiểu: "Sao vậy?"

Lý Trác Vân quắc mắt, nhìn thẳng vào cô: "Lư Bội San nói với cô?"

Lệnh Mạn ngơ ngác: "Nói cái gì?"

"Tóc ngắn, cao 170 cm..." Lý Trác Vân tự lẩm bầm.

Tầm mắt anh chuyển xuống, quét một lượt từ đầu đến chân Lệnh Mạn.

Sau khi bỏ giày cao gót đi, nhất định cũng phải đến 170 cm, tóc ngắn vừa mới cắt, cuối cùng tầm mắt anh dừng lại ở chỗ ngực hơi nhô lên của cô.

"..." Cái này thì không đoán chính xác được.

Lệnh Mạn theo ánh mắt anh nhìn xuống, phát hiện thấy anh đang nhìn ngực mình, cô dựng tóc gáy lui về phía sau một bước: "Cậu làm cái gì đó?"

Lý Trác Vân thu hồi tầm mắt, hừ một tiếng đầy thâm ý.

Sau đó xoay người nghênh ngang rời đi.

Chẳng qua là tiếng hừ kia, nghe lại giống như tiếng huýt sáo... mang theo chút vui sướng?

Lệnh Mạn đứng tại chỗ, rất lâu vẫn không kịp phản ứng.

Lý Trác Vân bị làm sao vậy nhỉ? Sinh nhật hai mươi tuổi xong ngu cả người sao?

Tự nhiên lại giả thần giả quỷ.

Buổi tối, Lý Trác Vân ngồi trong phòng chứa đồ sắp xếp lại đồ quà sinh nhật của mình.

Không có dì Trần hỗ trợ, căn phòng vô cùng lộn xộn, chẳng thể phân biệt được đâu là quà bạn tặng, đâu là quà của người ngoài.

Quà của người ngoài anh cũng lười mở ra xem.

Chỉ giữ lại vài món quà mình tương đối thích.

Lý Trác Vân đặc biệt gọi Lệnh Mạn tới, bảo cô tìm quà của cô.

Lệnh Mạn phải mất một lúc mới tìm ra hộp quà mình tự tay gói nằm lẫn trong núi quà cao ngất kia.

Cô đưa cho Lý Trác Vân.

Lý Trác Vân ôm trong tay, nhưn mày: "Là cái gì vậy?"

"Chẳng phải cậu mở ra sẽ biết sao." Lệnh Mạn nói.

Lý Trác Vân mở hộp quà, bên trong là một bộ âu phục màu xám nhạt được xếp chỉnh tề.

Nhìn thái độ của anh xem chừng rất hài lòng.

"Thương hiệu này không rẻ chút nào."

Lệnh Mạn gật đầu: "Đúng vậy."

Lý Trác Vân lấy bộ âu phục ra, nói với Lệnh Mạn: "Giúp tôi mặc vào."

"..." Lệnh Mạn hơi ngẩn người: "Ngay bây giờ?"

Lý Trác Vân gật đầu: "Ừ."

Lệnh Mạn nhìn chiếc áo sơ mi đen anh đang mặc trên người, có lẽ phối hợp cũng không tệ.

Cô nhận lấy chiếc áo vest, đi vòng ra sau lưng Lý Trác Vân, giúp anh đút hai ống tay vào, kéo phẳng phiu.

Sau khi mặc xong, Lý Trác Vân xoay người lại, đứng đối diện với Lệnh Mạn.

Tiếp tục đưa ra yêu cầu: "Cài cúc áo giúp tôi."

... Đến cúc áo cũng phải cài giúp?

Làm chị gái, Lệnh Mạn cũng đành chiều theo.

Sau khi cài xong ba cái cúc áo, không bắt ngờ khi cà vạt cũng giao cho cô xử lý.

Dáng người Lý Trác Vân rất cao, Lệnh Mạn phải hơi kiễng chân lên mới có thể vòng cà vạt qua cổ anh.

Lý Trác Vân cúi đầu nhìn cô, kiên nhẫn chờ đợi.

Dưới ánh đèn sáng trưng, khoảng cách hai người gần nhau như vậy.

Không hiểu sao Lệnh Mạn có chút khản trương, động tác trong tay cũng nhanh dần lên.

Rốt cuộc cũng thắt xong cà vạt.

Cô lui về phía sau một bước: "Xong rồi."

Cà vạt thắt hơi chặt, Lý Trác Vân hơi nói lỏng cổ áo, nhìn vào gương: "Thấy thế nào?"

Lệnh Mạn vội gật đầu tán thưởng: "Rất đẹp!"

"Âu phục đẹp hay là tôi đẹp?"

"Cậu..." Lệnh Mạn vội sửa lại: "Đều rất đẹp!"

Lý Trác Vân cúi đầu nhìn lại mình, giơ tay lên cảm nhận độ rộng của quần áo.

Quả thật rất vừa người.

"Sao cô biết số đo của tôi?" Lý Trác Vân tò mò.

Đêm mưa bão đó ngồi ôm anh trên nóc nhà lâu như vậy, đương nhiên trong lòng cô đã tự ước lượng.

Nghĩ đến đây, mặt cô có chút nóng lên.

Lệnh Mạn nói: "Tôi hỏi dì Trần."

Lý Trác Vân cũng không truy cứu, gật đầu: "Được, tôi nhận."

Không còn việc của cô nữa, Lệnh Mạn chuẩn bị đi lên lầu.

Khi vừa đi đến cửa, Lý Trác Vân gọi cô lại.

"Lệnh Mạn."

"Ừ?" Lệnh Mạn quay lại nhìn anh.

Lý Trác Vân chăm chú nhìn cô một hồi, khoé miệng nhếch lên: "Tóc ngắn rất hợp với cô."

Lệnh Mạn hơi ngỡ ngàng: "Cám ơn."

Ngày cuối cùng của kỳ nghỉ lễ quốc khánh, sinh viên cả nước chuẩn bị quay trở lại trường học.

Lúc lên đường Lý Trác Vân nhất định muốn Lệnh Mạn đưa anh đi.

Lệnh Mạn tỏ vẻ dè dặt nhưng lực bất tòng tâm: "Tôi làm gì có xe đâu."

Khi ấy xe của cô và chiếc Porsche của Lý Trác Vân đã cùng nhau bị chôn vùi dưới dòng nước lũ rồi...

Lý Trác Vân ném chìa khoá xe mình cho cô: "Lái xe tôi."

Lệnh Mạn nhận lấy nhìn một cái, phía trên là logo chói mắt của hãng Maserati.

Woa, chưa từng được lái xe sang đâu!

Lệnh Mạn vẫn có chút buồn bực: "Không phải cậu đã có bằng lái rồi sao?"

"Ừ."

"Vậy cậu có thể tự đi về trường học một mình mà."

Lý Trác Vân nhú mày: "Tôi muốn cô đưa tôi đi!"

"..." Lệnh Mạn hơi kinh ngạc khi Lý Trác Vân lại dùng giọng điệu làm nũng nói chuyện với cô.

Mấy giây sau, anh buồn buồn nói thêm: "Đi trên cao tốc tôi sẽ mỏi lắm."

Lệnh Mạn đành phải thoả hiệp, đứng dậy nói: "Được được được, đi thôi."

Cô không biết khi lái xe Lý Trác Vân có mệt mỏi thật hay không, nhưng quả thật khi ngồi trên xe lúc nào cũng thấy anh ngủ gà ngủ gật.

Sau khi lên xe, vị thiếu gia này cứ thế hạ thấp ghế xuống, nhắm mắt lại ngủ thẳng một mạch suốt quãng đường từ nhà đến trường học.

Lúc lái xe đến cổng trường, Lệnh Mạn mới đánh thức anh dậy.

Lý Trác Vân nhìn quanh, nói: "Đỗ xe luôn ở đây đi."

"Để tôi đưa cậu vào."

"Không cần, tôi xuống ở chỗ này."

Lệnh Mạn dừng xe lại, Lý Trác Vân nhảy xuống.

"Cô về luôn đi."

Lệnh Mạn hỏi lại một lần nữa: "Thực sự không cần tôi đưa cậu vào?"

"Không cần."

Lệnh Mạn nhìn dáng vẻ như muốn đuổi cô đi thật nhanh của Lý Trác Vân, có chút không vui: "Tôi đưa cậu cả quãng đường xa như vậy mà cậu không mời tôi uống dù chỉ một ngụm nước sao?"

Lý Trác Vân bày ra dáng vẻ bội bạc: "Cô tự đi mà mua."

Lệnh Mạn nói: "Vậy tôi đến căng tin trường cậu mua."

Lại bị Lý Trác Vân bác bỏ lần nữa: "Không được."

Lệnh Mạn không hiểu: "Tại sao?"

"Ở đâu ra lăm tạt tại sao như vậy." Lý Trác Vân không kiên nhẫn đóng cửa xe lại: "Cô mau về đi."

Lần này thì Lệnh Mạn vô cùng chắc chắn là anh đang đuổi cô đi.

Cô bất bình: "Cậu cái người này sao lại như vậy chứ, ban đầu thì nhất định bắt tôi phải đưa đến trường, thế mà vừa đưa đến nơi liền vội vàng đuổi tôi đi."

Lý Trác Vân nói: "Không đuổi cô đi ngay thì cô lại chạy đi tìm họ Trương kia để hẹn hò."

"..."

Đầu óc Lệnh Mạn chưa kịp nghĩ ra.

Họ Trương?

Họ Trương nào?

Chờ lúc cô kịp phản ứng, Lý Trác Vân đã đi được một đoạn xa.

Lệnh Mạn trầm nghĩ, cậu ta đang nói đến giáo sư Trương sao?

Từ lần đầu tiên gặp giáo sư Trương, dường như Lý Trác Vân đã rất khó chịu?

Mắt nhìn người của Lý Trác Vân thật là kỳ lạ, Lệnh Mạn chẳng hiểu nổi anh đang suy nghĩ cái gì nữa.

Được rồi, nếu Lý Trác Vân không hoan nghênh cô như vậy thì cô đành đi về thôi.

Lệnh Mạn tìm chỗ quay đầu xe, tiện thể liếc nhìn tin nhắn trong điện thoại.

Quả thật là có tin nhắn của giáo sư Trương.

... Vừa rồi Lý Trác Vân đã nhìn thấy?

Lệnh Mạn vòng xe quay lại.

Đột nhiên, đằng sau vang lên một tiếng "Bịch", thật giống như là đụng phải cái gì đó.

Lệnh Mạn sợ hết hồn, lập tức dừng xe lại kiểm tra.

Trong lòng luôn miệng cầu nguyện mong sao chỉ đụng vào cái thùng rác, nhưng chuyện lại không được như mong muốn của cô, qua gương chiếu hậu cô nhìn thấy một bóng người ngã lăn trên đất.

Lệnh Mạn thà kêu không ổn.

Tiêu rồi, cô quay xe lại đụng phải người ta?!

Sau này không dám tự xưng là tài xế lâu năm nữa...